

Prof. Kazimierz DĘBSKI
(1895-1968)

Prof. Kazimierz Dębski urodził się w 1895 r. Studia ukończył w 1925 roku na Wydziale Inżynierii Politechniki Warszawskiej. W 1950 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych na Wydziale Inżynierii Politechniki Wrocławskiej. Pracę zawodową rozpoczął w 1919 r. W okresie międzywojennym i w czasie okupacji niemieckiej pracował w Instytucie Hydrograficznym w Warszawie. Po wojnie w 1945 r. rozpoczął pracę w Państwowym Instytucie Hydrologiczno-Meteorologicznym, będąc w okresie późniejszym jego wicedyrektorem. Działalność dydaktyczną w szkolnictwie wyższym rozpoczął w 1946 r. na Wydziale Melioracji SGGW, przechodząc wiele szczebli kariery naukowej. W 1948 roku otrzymał nominację profesora nadzwyczajnego a w 1955 roku profesora zwyczajnego pracując na Wydziale Melioracji Wodnych Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie.

Będąc Kierownikiem Katedry Budownictwa Wodnego i Dziekanem Wydziału w SGGW prowadził również zajęcia dydaktyczne na Uniwersytecie Warszawskim.

Jego dorobek naukowy obejmuje 17 książek i wiele podręczników na poziomie akademickim i około 130 drukowanych prac w różnych wydawnictwach polskich i zagranicznych.

Prof. Kazimierz Dębski pełnił szereg funkcji w Akademii Nauk i w instytutach naukowych oraz był wychowawcą znacznej liczby pracowników nauki. Był promotorem 9 prac doktorskich. Jako wybitny specjalista z dziedziny hydrologii i gospodarki wodnej, znany i doceniany w kraju jak i za granicą, założył własną szkołę hydrologiczną.

Wielkość Prof. Dębskiego polega na Jego pozytywnym stosunku do ludzi: swoich podwładnych oraz studentów i młodych pracowników nauki. W czasie wojny pracując w Instytucie Hydrograficznym pod zarządem niemieckim pomógł przetrwać wielu osobom, chronił je przed wywozem do obozów lub aresztowaniem.

W trudnym okresie Jego działalności powojennej bronił studentów przed osobami, które zwłaszcza w okresie stalinowskim w sposób rygorystyczny próbowały wcielać w życie swoje skrajne poglądy polityczne. Był wzorem patrioty. Brał udział jako ochotnik w wojnach 1922 i 1939 r., nie korzystając z przysługujących Mu zwolnień ze służby wojskowej. Za taką postawę był wyróżniony „Odznaką honorową za odniesione rany w służbie frontowej” i Krzyżem Walecznych.